

Funció pública

Gabriel Ubach i Valdívia



Un tema molt de moda en els nostres dies, sobre tot a Andorra.

Els treballadors de la funció pública hem passat de ser respectats i dignificats a convertir-nos en els responsables directes de la crisi econòmica d'Andorra, i com a tals, som el centre de tots els atacs, ja sigui d'una part important d'una classe política sense escrúpols que no dubta a desviar tota l'atenció de la població andorrana sobre la funció pública mentre els responsables originals i directes de la situació econòmica i del greu endeutament que patim avui en dia queden diluïts sota l'orquestrada cortina de fum maquiuavèl·licament difusa.

Tenim exemples molt aclaridors del meu discurs: l'arxifamosa Mútua dels funcionaris, que *a priori* havia de ser la ruïna del país i que segons declaracions públiques del ministre de Finances servia perquè els contribuents paguessin una mútua per cobrir el salari dels funcionaris quan aquests es trobaven en situació de baixa, i que segons el senyor ministre arrossegava un dèficit de 850.000 euros, que haurien de ser aportats, evidentment, pels pobres contribuents; un any i escaig després que una junta de funcionaris es fes càrrec de la Mútua, s'ha demostrat que és completament viable i que no és deficitària, i que els suposats problemes que podien sorgir eren atribuïbles a uns problemes de gestió o de manca de gestió que hi havia hagut fins aleshores.

El funcionari és un treballador que en un moment donat va efectuar una tria en la seva carrera professional i va apostar per la seguretat de la funció pública a l'especulació pura i dura del mercat laboral a Andorra quan un pis es venia dos i tres cops sobre pla-nol amb beneficis milionaris.

En aquell moment la figura de la funció pública i la dels funcionaris no va ser vexada ni posada en entredit. Tothom tenia massa feina a omplir-se la butxaca, però malauradament per un excés d'avarícia vàrem matar la gallina dels ous d'or, i la situació s'agreuja

si hi afegim unes polítiques ultraliberals de defensa de la llei de l'oferta i la demanda sense cap regulació financera de cap tipus. No fos cas que alguns deixessin de guanyar alguns euros, basats en una economia *casino* on tot s'hi val, fins i tot canviar les voravies cada any i construir grans infraestructures una darrere l'altra. Total, ja pagarà la *padrina* i qui dia passa any empeny. Quan la pilota s'atura surt un únic i gran responsable: la funció pública i en conseqüència, els funcionaris.

És molt denigrant que es criminalitzi els qui menys es van aprofitar de l'alta especulació d'aquest país i que els qui es van enriquir i aprofitar de la situació ara es permetin assenyalar amb el dit persones que l'únic delictes que han comès és opositar a un edicte i presentar-se a un concurs i guanyar una plaça que no és res més que un lloc de treball que li permetrà viure, però difícilment enriquir-se, amb un salari que per a la majoria tampoc no és que sigui per tirar coets.

"Sobren funcionaris!" "S'ha d'aprimar l'Administració!" "La solució és mancomunar serveis!" "A nosaltres no ens tremolarà el pols a l'hora d'acomiarar funcionaris!"

Grans frases d'una part de la classe política andorrana. No sé com no se li van ocórrer a Churchill..., la veritat.

La majoria d'aquests *il·luminats* han contribuït en el passat a l'engreixament de la funció pública, però és clar, eren uns altres temps. Ells estaven massa ocupats en el que s'ha comentat anteriorment, i pilotes fora. Ara, la culpa de tots els mals, per qui escombra, i en aquest cas són els funcionaris.

No importen tots els esforços que des de la funció pública s'efectuïn per intentar que la professió esdevingui sostenible a través d'unes taules que, basades en el diàleg i amb acords entre la mateixa administració i els representants dels treballadors de la funció pública, puguin aportar davant la difícil situació en què es troba la funció pública.

Avui en dia molts no en volen saber res, tot i haver estat presents en l'elaboració i la posterior votació de la Llei de funció pública de l'any 2000. Origen del greu problema de sostenibilitat que tenim avui en dia. En aquell moment no es va fer cap estudi sobre la viabilitat ni la sostenibilitat en el temps, i molts dels qui ho van fer, avui no en volen saber res.

Quan es diu que sobren funcionaris és un discurs gratuït i fàcil. Sobren funcionaris de quin lloc? Els que treuen la neu de les carreteres?, si quan neva el país quasi es paralitza. A tall d'exemple, l'1 de desembre passat: si a Andorra no hi neva mai; donem una pala i un sac de sal a cada usuari i que vagin fent... Sobren policies; potser sí, però tot el país sap que la sensació de seguretat ciutadana és un dels actius més importants que tenim així com molt ben valorat pels nostres turistes. I tothom vol tenir les màximes garanties institucionals i sanitàries, i per tant tramitar amb la màxima celeritat i eficiència qualsevol tràmit administratiu.

Sobren funcionaris. No especuladors, ni oportunistes funcionaris.

La situació és la que és, i no una altra, i aprimant l'Administració serà la solució a la crisi existent. No cal fer res més. Alguns entenen l'economia com la distribució i el consum de les riqueses per tal que aquestes acabin sempre a les butxaques dels administradors, basant-se en una democràcia, sistema de govern en el qual tot el poder emana del poble o si més no, això és el que s'ha de pensar.

Cal modificar, redefinir, reestructurar, remodelar la funció pública. Hi puc estar d'acord o no, dependrà de com es plantegi.

Gabriel Ubach i Valdívia,
funcionari de duanes i president de l'USdA